

ÉLES

Én küldtem el. Katje messze került, egyenesen fel az égbe, több ezer méter magasra fémszárnyakon. Másfél hónapnyi kiképzés után december közepe-től dolgozó nő lett, én meg mesteri disszertáció előtt álló pszichológushallgató, felnőtünk. A fedélzeti szabályzat szigorú kontyba csavartatta a haját, az egyenruha merevvé és szögletessé tette a mozdulatait, jóformán ki se látszott az arca a rigorózus előírások alapján felvitt sminkréteg alól. A repülőn és a várótermekben sokat kellett egy helyben állnia, rábeszéltem, viseljen kompressziós harisnyát a visszerek ellen, fájdalmasan szorította combját a gumírozott pamut, külön kín volt, valahányszor indulás előtt megpróbálta felhúzni, *megszakadok, bazmeg, én ezzel nem kínlódom többet, az már igazán a legkevesebb, hogy szarrá megy a lábam!* Ilyenkor türelmesen elcsendesítettem és leültettem az ágyra, az én kezemnek valahogy jobban engedelmeskedett a vastag, durva szövet, aztán idővel belejött ő is. Volt egy aprócska bőröndje, ennek az összepakolásában is segítettem neki, sürgősségi esetekre kellett tiszta fehérneműt és egy-két göncöt betennie, merthogy sose lehet tudni, mikor ragadnak ott valamelyik reptéren, nem is kell ahhoz meghibásodnia a gépnek, elég, ha rámászik a köd a kifutóra, és annyi a röpködésnek.

Az első hetekben egyedül autózott ki a reptérre, most ismét jól fogott a portyázáshoz vásárolt tragacs, míg nem újdonsült kollégáival kibéreltek egy kisbuszt, aminek sofőrje pár száz euróért még az ő extrém órarendjükhöz is hajlandó volt alkalmazkodni. Hamar összerázódott a zöldfülűekből és veterán légiutas-kísérőkből álló társaság, szűk terekbe zárva, seggük alatt a bolyhos felhőkkel könnyen megtalálják az emberek a közös hangot, pláne, ha a légitársaságnak az a protokollja, hogy mind a gép elején, mind a gép végén egy fiú-lány páros szoros együttműködése biztosítsa a kliensek zavartalan utazását. Katjenek havi tizenkét-tizenhárom munkanapja volt, de szabadideje szinte semmi, a repülésmentes napok nagy részét is bent kellett tölteniük a légitársaság irodájában, készenléti állapotnak nevezték ezeket az elpocsékolt órákat, elvileg bármikor felrendelhatték őket valamelyik gépre, gyakorlatilag viszont sose volt rájuk szükség. Várakozás közben legjobb barátjuk a kávégép volt, fejenként hat-hét eszpresszót is betoltak a nagy semmittevésben, Katje ilyenkor majdnem az egész éjszakát ébren töltötte, s míg én aludni próbáltam, ő mozdulatlanul feküdt mellettem az ágyban, nem is a mennyezetet bámulta, hanem azon túl valamit, az ég és föld közé felgyűlt tömör ürességet. Végképp elszakadt tértől és időtől, egyik pillanatban verőfényre csukta rá Rómában a fedélzeti ajtót, a következőben pedig már szürke londoni eső permetezte a géptörzs ablakait.

Eleinte ritkán fordult elő, majd idővel egyre többször, hogy a műszak lejártával nem jött haza. A sofőrt ilyenkor egyik városszéli klubhoz irányították, nem bírtam felfogni, hogy van energiájuk tizenkét órányi repülés után tequilázni és az asztal tetején táncolni, ölelgettek egymást és fotózkodtak, tímilding volt az egész élet, *csak a csajokkal vagyok*, mondta a telefonba, és még elismételte párszor, saját magát se hallotta a körülötte üvöltöző karcos hangoktól. Ha pedig nem a kollégákkal lógott, akkor a Szoptató előtt pattant ki a kisbuszból, továbbra is bejárt Rojálhoz Pippel vagy nélküle, szegény öreget állítólag teljesen elnyúzta párkapcsolatának ingatagsága, kellett neki a pátyolgatás. Sose volt még ilyen szomorú hely a Szoptató, akár egy halottas háznál, fojtott hangon pusmogtak a vendégek, Rojál nemhogy a zenét, de a söröskorsók csörgését se bírta elviselni, földöntúli erőfeszítésébe került az is, hogy rávegye magát a főzésre, a felszolgálásig viszont volt, hogy nem jutott el, valahol félúton utolérte a depresszió, és már röpült is át a kerítésen a félig átsült húsokkal teli rostély. Nagy színész volt az öreg, profi munkát végzett.

Egyszer a postaládáknál összefutottam azzal a szomszédasszonnyal, akinek mindenről tudnia kellett mindent. *Mi van a barátnőddel?*, kérdezte. *Dolgozik*, mondtam. *Hol? Repülön.* *Olyan ritkán látom mostanában*, mondta. *Ez van*, mondtam. *Hogy is hívják?* Megmondtam a nevét. Az még megvolt.

És szépen lassan bekocsonyásodott minden, vontatott napokba szorult vákuum lettem. Sivár volt még a percepció is, amivel a sivárságot éreztem, tigriscsikokkal próbáltam szóraztatni magam, de nem ment: nyomhattam bármilyen mélyre a körömmel, vájhatam-karcolhattam, ahogy bírtam, az istennek se működött, csak a kudarc jött meg a harag, amiért megöregedtem, és amiért a fájdalom már tényleg fájdalmas lett, nem kábított többé, még csak eseménynek se volt jó. Ekkor kezdtem el lejárni a folyóhoz, se szép nem volt, se kellemes, sehol egy fa vagy tenyérnyi pázsit, rohadásszag áradt a part mentén felgyűlt toxikus habokból, de legalább nem stagnált, sebesen haladt a betonmederbe szuszakolt víz, tömör sistergésébe még a reptér felé ereszkedő gépek se tudtak belepiszkítani. Ez lett a kedvenc helyem, órákat töltöttem a korlátra könyökölve, figyeltem az áramlást, bámultam a folyót, egy csomó mindent hozott magával.

Régi ismerősöm volt nekem ez a víz, azokból az időkben, amikor még nem laktam le ennyire az életet. Például az első egyetemista szülinapom, amire egy felfújható, a farka alatt lyukkal ellátott gumitehenet kaptam Mézgától meg Basszertől, ami még bögni is tudott, ha eléggé kiéhezett és elkeseredett volt az ember, hogy némi síkosító segítségével kipróbálja. A kocsmában adták át a vastag szalaggal átkötött csomagot, veregették a válam és röhögtek, *nehéz napokra, kanosgeci!* majd felráztak egy dobozos sört, és a nyakamba fröcskölték az egészset. Sokan voltunk, régi osztály- és új csoporttársak egyaránt, kardoztunk a székekkel, seggbe ujjaztuk a gumitehenet, a pincérek nem értették, mitől vagyunk ennyire bevadulva, fogalmuk se volt, miért dagad olyan furcsán Basszer kapucnis felsője, amit a kibírhatatlan hőség ellenére se vett le magáról, csak néha cipzárzott ki, és akkor is épp résnyire, hogy hozzá lehessen férni annak a kétliteres, műanyag palacknak a szájához, amit legutóbbi hazajártakor töltött meg a tavalyi törkölyvel, és amit most mindannyiunkba nagylelkűen bediktált, *gyere ide, gyere szépen, szívd meg ügyesen apuci csecset, jól van, jól van, szopjál!*

Alig maradt háromujjni a flakonban, azt már nem vittük haza magunkkal, több volt benne a nyál, mint a szesz, inkább hátrahagytuk annak a három skinheadnek, akik azért kötöttek belénk az utcán, mert túl hangosan próbáltunk énekelni, *mi a kurva anyátokat ordítotok, cigányok vagytok, bazmeg?* Basszer adta oda nekik a törkölyt, *egészségetekre elvtársak, éljen az anarchia!* úgy kellett elrángicgáljuk onnan, mindenképp meg akarta simo-

gatni a fejüket, *eresszetek hé, olyan jó sercegős!* Szerencsére nem vették elő a bicikliláncot, csak összébbr húzták magukon a bomberdzsekit és fejcsóválva néztek utánunk, mi meg randalíroztunk tovább az éjszakában, becsengettünk egy temetkezési vállalkozóhoz, ahol éjjeli őr szundított a bejárat előtti széken, és koporsót kértünk az egész bagázsunknak, nekem, az ünnepeltnek külön párnázottat meg aranyfogantyúst, de a többieké is legyen szép és kényelmes, *most fel is próbálnánk, hogy jó-e, a bakancsot is lehúzzuk, nem mocskolunk magunk után, nem vagyunk mi olyanok.* Aztán megálltunk a hídon pisilni, a járdaszegélyről igyekeztünk beleívelni a folyóba, én jóformán el se kezdtem, amikor a fiúk rám rontottak és felkaptak, *heppi bördéj!* ordították, és átlógattak a korláton, nem volt alattam semmi, csak a fekete víz meg a part menti fények szálkás tükörképe, jó volt fejfelé lógni, a hajamat, ami akkor még nem hullott és hátközépig ért, szétfújta a szél, nem kapálóztam és nem ordítottam, a fiúk párszor úgy tettek, mintha elejtenének, nagyokat rántottak rajtam, ijesztgettek, de nem sikerült nekik, túl nehéz volt a fejem, bármelyik pillanatban leszakadhatott a nyakamról, és akkor nem kell többé az enyém legyen mindaz, ami nap mint nap kalapálja belülről a koponyámat, akkor kiszedi a víz az agytekervényeim közül a sok szutykot és feloldódik az összes szarság a vízben, széthordja a folyó, eldugja a kövek alá, belefogatja iszapba, békanyálba, mindenféle szemétbe csomagolja.

Ezért voltam dühös, amikor visszaemeltek a járdára és fetrengeni kezdtek a röhögéstől, az nem is érdekelt, hogy egy jókora fekete foltban végighugyoztam az anorákom. Egészen átázott, hideg volt és fáztam, vacogva láttam hozzá az útkeresztesződésnél leszerelni a stoptáblát, mialatt a többiek az elsőbbségi háromszögnek ugrottak neki, régi szórakozásunk volt ez, lassacskán nem maradt tenyérnyi szabad hely a szoba falán, mindent beborítottak az összelopkodott közlekedési táblák. Egyetlen szabály volt, az, hogy bármilyen segédeszköz nélkül, pusztá kézzel kellett leszedni őket, a rozsdáette csavarok általában könnyen engedtek, de a makacsabbakat is elintéztük, vastagon ették le ujjainkról a bőrt a kövér anyák, de mi csakazértse hagytuk magunkat, élveztük, hogy fáj, és élveztem én is, nevettem és a könnyeim folytak, mert el tudtam felejteni, hogy ez csak egyetlen nap, ünnepnap, a többin pedig ezentúl se változik semmi, ugyanúgy ajtón-ablakon fog bedölni a mindenféle szemétség.

Így hát a folyónézés lett a bázisdrogom, rendszeren elvonási tüneteim voltak, ha néha-néha ki kellett hagynom. Előre irtóztam Katje szabadnapjaitól, amikor muszáj volt valamennyit bent ülnöm vele a házban, alig bírtam meglenni a négy fal közt, egyedül az érdekelt, hogy valamilyen olcsó kifogással elhúzhassak otthonról, még a főkváncsit is eljátszottam, hátha úgy gyorsabban letudhatnám a protokollt. Mindenről kérdeztem, ami csak eszembe jutott, egyik fölösleges marhaságról a másikra ugrottam, például, hogy miért van az mostanában, hogy bármelyik járaton dolgozik, kivétel nélkül két-három órát késik a gép, és mik azok a véraláfutások a combján, mintha valami fojtogató gyilkos kapta volna el a lábát, ja, értem, azok a kurva turbulenciák, odaütötte a karfához, a harisnyája is akkor hasadt fel a fenekénél, a felszolgálókocsiból kiállt egy szeg, attól. Hogy az egész utastér rázkódott és a fények is kialudtak? *Nabaszki, jó, hogy nem lett nagyobb baj, gyere, segítetek beccuolni a bőröndbe, nehogy ruha nélkül maradj.* ■ ■ ■

Potozky László 1988-ban született Csíkszeredában, jelenleg Budapesten él. Legutóbbi novelláskötete, a *Nappá lett lámpafény* 2013-ban jelent meg a Magvető Kiadó gondozásában. Éles című regénye ugyanitt várható 2015-ben.

MÓRICZ

